

feldolgozatlan ügyek bonyodalmát s máig is ha tekerem a nézőpontok malmát ráérzek valami reménytelenségre de még erősen kötődött s nem oldott a kéve dőlt két szemeszter között a termékenység barokkos romantikája egyre óvatosabban lépkedtünk föl a korhadt lépcsőn a padlásszobába és tekingettünk búvölten magunk helyett az ismeretlenbe ki tudta akkor vegytiszta képletbe oldani milyen nüanszokon indult meg rejtett csatornáinkban az utódlás kedve kinek szól a lelassult mosoly melyet a féltés burkában megereszkedve körbe adogatunk hisz semmink nem volt csak egy hóbörgő költői érzés és egy domborodó hasunk díszletnek nyikorgó vaságy egy pléhkanna rozsdás rezsó néhány kopott ruhadarab foszlott könyv akár egy nagy naturalista dráma mása innen már akkor sem lehetett indulni a halhatatlanságba nem toltak az ember alá autót nem lészen lakása nem vettek baksisért tehetséget korrupcióra hegyezett állást a befogadó lélek inkább várta csöndben a szanalást melybe a kor ideológiába mártott mutatóujja majd kitúrja büszkeségének nem lesz retúrja legfeljebb talán útközben egy nehezen készülődő melegséget őrző kisgyerek

